

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **X. T. N.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátem Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 13, Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2026, č. j. CPR-40774-7/ČJ-2025-930310-V235

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 10. 2025, č. j. KRPS-286198-20/ČJ-2025-010024-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále „doba vyhoštění“) na 2 roky. K vycestování byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Ze správního spisu vyplývá, že dne 31. 10. 2025 přivezla žalobce sanitka do nemocnice Kladno pro otravu oxidem uhelnatým. Přivolaná policejní hlídka zjistila, že žalobce má u sebe cestovní pas Vietnamské socialistické republiky, avšak bez razítka, víza, či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území ČR. Ani z následné lustrace nevyplývalo, že by žalobce disponoval pobytovým oprávněním či vízem. Vzhledem k podezření, že se žalobce na území ČR zdržuje neoprávněně, byl žalobce téhož dne po propuštění z lékařské péče zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Součástí správního spisu je též lékařská zpráva, v níž je výslovně uvedeno, že žalobce opouští zdravotnické zařízení ve stabilizovaném stavu a schopen policejních úkonů i pobytu ve vazbě, a kopie žalobcova cestovního pasu.
3. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Žalobce při výslechu za přítomnosti tlumočnice do vietnamštiny vypověděl, že v září roku 2021 přicestoval do Rumunska. V té době měl biometrický pas a v něm pracovní vízum, jehož platnost skončila v září roku 2022. Někdy v té době ztratil pas. Poté žalobce bez cestovního dokladu odcestoval autem do ČR, kde od té doby pobývá nepřetržitě v různých městech podle toho, kde zrovna dostane práci na stavbě (názvy měst si nepamatuje). Během pobytu v ČR si na vietnamské ambasádě opatřil náhradní cestovní doklad. Do ČR přijel a pobývá zde za účelem výdělků. Aktuálně bydlí u vietnamského kamaráda v bytě v Kladně (adresu bytu nezná a jméno kamaráda si nevybavuje) a brigádně pracuje jako svářeč na stavbě. Žalobci je známo, že nemá žádné oprávnění k pobytu a k výkonu práce na území ČR, a ví, že mu za to hrozí postih. Prostě to neřešil, chtěl ještě po skončení platnosti víza vydělat nějaké peníze. Stran svých osobních poměrů žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Je ženatý a má dvě dospělé děti ve věku 20 a 22 let. Celá jeho rodina žije ve Vietnamu. Nemá na území ČR ani jiného členského státu Evropské unie žádnou rodinu, blízkou osobu ani osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. V ČR nenavázal žádné vazby, nemá zde žádné závazky, pohledávky ani majetek. Není mu známa žádná překážka, pro kterou by nemohl opustit území ČR a vrátit se do Vietnamu. Naopak se tam chce vrátit co nejdříve a má na to dostatečné prostředky. Vyhoštění by nezasáhlo do jeho soukromého či rodinného života. K dotazům vyloučil, že by mu v domovské zemi cokoli hrozilo. Není tam žádným způsobem ohrožen na životě, má zaručeno právo na osobní bezpečnost a na účinnou právní ochranu. Ke své výpovědi nechtěl nad rámec odpovědí na dotazy správního orgánu I. stupně nic doplnit. Žalobce vyjádřil souhlas s obsahem protokolu o výslechu, který potvrdil svým podpisem. Žalobce

byl také poučen o právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, čehož využil a uvedl, že nežádá o jejich doplnění.

4. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba vyhoštění v trvání 2 let. Správní orgán I. stupně shrnul, že si podle § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 10. 2025, nevyžádal závazné stanovisko k otázce, zda je žalobcovo vycestování možné, neboť žalobce při svém výslechu výslovně uvedl, že možné je. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že pokud jsou naplněny zákonné podmínky pro správním vyhoštění, musí o správním vyhoštění rozhodnout. Z nashromážděných podkladových materiálů vyplynulo, že žalobce minimálně v období od 1. 10. 2022 (kdy žalobci podle jeho slov uplynula platnost rumunského víza) do 31. 10. 2025 (kdy byl zajištěn policejní hlídkou) pobýval na území ČR neoprávněně, čímž vědomě porušuje právní předpisy. Žalobce zároveň netvrdil žádné skutečnosti, pro které by správní vyhoštění představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, a nezjistil je ani správní orgán. Na území ČR ani jiného členského státu Evropské unie nemá žalobce trvale žijící příbuzné či osoby blízké. Nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Žalobce v řízení neuvedl žádnou zásadní sociální či kulturní vazbu k ČR, naopak všichni jeho příbuzní žijí ve Vietnamu. Žalobce zde nemá pohledávky ani závazky. Lze shrnout, že žalobce si po dobu svého pobytu nevytvořil takový stupeň integrace do společnosti, který by jeho vycestování znemožňoval. Žalobce je zdravý, v produktivním věku a je schopen se o sebe postarat. Sám žalobce uvedl, že mu ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí, vycestoval dobrovolně za prací a může se do vlasti vrátit a zpětně se integrovat, což také chce učinit. Dále uvedl, že mu ve Vietnamu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest či jiné vážné nebezpečí, v návratu mu nebrání žádná překážka a má se ve Vietnamu kam vrátit. Ve vycestování mu tedy nebrání žádné objektivní okolnosti. Každé vyhoštění je z povahy věci určitým zásahem do práv cizince, jde však o zásah právem předvídaný, který je reakcí na jeho protiprávní jednání. Za daných okolností považuje správní orgán I. stupně žalobcovo vyhoštění za přiměřené. Dobu vyhoštění stanovil správní orgán I. stupně s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu, skutečnosti, že žalobce předložil svůj cestovní pas a hodlá odcestovat do Vietnamu, na 2 roky, tedy ve spodní polovině zákonného rozmezí. To je přiměřené a odpovídá to povaze protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Doba k vycestování v délce 15 dnů zohledňuje, že žalobce má platný cestovní doklad, má dostatečné finanční prostředky, není mu známa žádná překážka vycestování a vycestovat chce.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání argumentoval (podobně jako v žalobě), že oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění mu bylo předáno v situaci, kdy už byl omezen na osobní svobodě, avšak ještě nebyla přibrána tlumočnice. Oznámení o zahájení řízení mu proto nikdo nepřetlumočil a v době provádění dalších úkonů nevěděl, co přesně je předmětem řízení a jakým rozhodnutím je ohrožen. To se dozvěděl až z překladu prvostupňového rozhodnutí. Takový postup je nezákonný a rozporný s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobce navrhl, aby žalovaná prvostupňové rozhodnutí zrušila a vrátila správnímu orgánu I. stupně, který úkony zopakuje tak, aby mohl plně uplatnit svá práva.
6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odvolací námitce nepřisvědčila. Pripomněla, že již z úředního záznamu o žalobcově zajištění bylo evidentní, že důvodem je jeho neoprávněný pobyt na území ČR. Součástí této písemnosti je i poučení ve vietnamštině, které žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

podepsal. Dále žalobce obdržel poučení zajištěné osoby ve vietnamštině. Žalobci se tak na samém počátku řízení dostalo procesního poučení v jeho rodném jazyce. Mimo jiné byl poučen o právu na právní pomoc s tím, že pokud ji potřebuje, má se obrátit na správní orgán I. stupně, o právu na tlumočníka, o právu být seznámen s důvody zajištění, o právu být informován o dalším předpokládaném úředním postupu a o tom, že má právo se k věci vyjádřit, není však povinen vypovídat. Žalovaná se tedy neztotožňuje s tím, že by žalobce v době konání jednotlivých úkonů správního řízení přesně nevěděl, co je předmětem probíhajícího řízení. Naopak si žalobce byl důvodu zajištění od počátku prokazatelně vědom a jeho práva v tomto ohledu porušena nebyla. Ještě jednou pak správní orgán I. stupně žalobci vše podstatné vysvětlil při zahájení výslechu, jak o tom svědčí počáteční strany protokolu sepsaného o tomto úkonu, což mu tlumočnice přeložila, a žalobce uvedl a vlastnoručním podpisem stvrdil, že všemu rozumí. Žalovaná tedy nepřisvědčuje ani námitce, že při výslechu žalobce ještě neměl podstatné informace o řízení a nedostal odpovídající procesní poučení. Konečně po výslechu bylo žalobci za přítomnosti tlumočnice umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tedy s celým správním spisem. Není tudíž možné, že by se žalobce o tom, jaké řízení je s ním vedeno a proč, dozvěděl až z překladu prvostupňového rozhodnutí, jak tvrdí v odvolání. Žalovaná shrnuje, že žalobce využil svého práva a požádal o tlumočníka, jehož správní orgán I. stupně zajistil, a tlumočnice mu jednotlivé úkony překládala, aniž žalobce ke kvalitě tlumočení cokoli namítal. Naopak žalobce nevyužil svého práva na právní pomoc a nepožádal o přítomnost advokáta. Protokol svědčí o tom, že byl výslech veden korektně a žalobce se k položeným otázkám spontánně vyjadřoval a následně protokol jako úplný a správný bez námitek nebo požadavků na jeho doplnění podepsal. Žalobcovu požadavku na opětovné provedení úkonů správního řízení žalovaná nemůže vyhovět, protože není opodstatněný a způsobilo by to jen účelové prodloužení správního řízení. Ani v jakémkoli jiném ohledu žalovaná nezjistila, že by správní orgán I. stupně pochybil. K stanovení délky doby vyhoštění žalovaná bez vazby na konkrétní odvolací námitku doplnila, že nad rámec toho, co uvedl správní orgán I. stupně, je třeba zohlednit skutečnosti ve prospěch žalobce (že v průběhu správního řízení se správními orgány spolupracoval a z jeho strany jde o první takové porušení předpisů), tak i v neprospěch žalobce (závažnost jeho jednání, skutečnost, že k odhalení jeho jednání došlo až v důsledku kontrolní činnosti správních orgánů, a pokud by k ní nedošlo, žalobce by patrně v nelegálním pobytu pokračoval, a skutečnost, že žalobce neplnil povinnosti cizince nahlásit svou adresu a neměl sjednáno zdravotní pojištění).

Obsah podání účastníků

7. Žalobce v žalobě (podobně jako v odvolání) namítá, že oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění mu bylo předáno v situaci, kdy už byl omezen na osobní svobodě, avšak ještě nebyla přibrána tlumočnice. Oznámení o zahájení řízení mu nikdo nepřetlumočil, a tudíž v době provádění dalších úkonů nevěděl, co přesně je předmětem a důvodem řízení a jakým rozhodnutím je ohrožen. To se dozvěděl až z překladu prvostupňového rozhodnutí. Takový postup je nezákonný a rozporný s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má za to, že je třeba tyto úkony zopakovat, aby mohl plně uplatnit svá práva. K argumentaci žalované, že přeci obdržel všechna procesní poučení ve vietnamštině, uvádí žalobce, že z těchto poučení nemohl zjistit, jaké řízení s ním správní orgán I. stupně vede a proč.

8. Dále žalobce namítá, že správní orgány stanovily délku doby vyhoštění nepřezkoumatelně. Žalovaná sice obecně popsala, proč byla tato doba stanovena právě v této konkrétní délce, neobjasnila však, proč nebyla stanovena delší nebo kratší. V napadeném rozhodnutí není vysvětleno, jak se žalobcova situace liší od situace jiných cizinců, jimž je uložena doba vyhoštění jen v délce 6 měsíců. Je přitom povinností správních orgánů dbát o to, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly [§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“)]. Jestliže se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádala se svou rozhodovací praxí, nemůže si žalobce nijak ověřit, že skutečně dostala své zákonné povinnosti a délka doby vyhoštění stanovená žalobci nevybočuje z její běžné praxe.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vypořádala žalobcovy odvolací námitky, které se částečně obsahově shodují se zněním žaloby. Žalovaná má za to, že postupovala podle zákona. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a má všechny požadované formální náležitosti. Žaloba byla podána ve lhůtě podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tudíž je včasná. Soud ji tedy věcně projednal.
11. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, které by podle ústavního pořádku, mezinárodního práva či práva Evropské unie vyžadovaly výjimečné prolomení citovaného zákonného pravidla a vedly soud k přihlédnutí k pozdějším změnám skutkového stavu [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud bez jednání, protože byly naplněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení věci soudem

12. V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. Žalobce nijak nezpochybňuje závěr správních orgánů, že v období od 1. 10. 2022 do 31. 10. 2025 nedisponoval žádným platným pobytovým oprávněním, na jehož základě by byl jeho pobyt legální. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí z nich vycházel.

Žalobcovo právo na spravedlivý proces nebylo porušeno

14. Žalobce nejprve namítá, že až do okamžiku, kdy mu tlumočnice přetlumočila obsah prvostupňového rozhodnutí, neměl tušení, jaké řízení a z jakého důvodu s ním správní orgán I. stupně vede a co přesně mu hrozí. Tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.
15. Podle § 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.
16. Podle § 16 odst. 1 věty první správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Podle § 16 odst. 3 správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.
17. Článek 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod dopadá i na správní řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Afs 36/2007-84, č. 2539/2012 Sb. NSS). Má svůj odraz v § 16 odst. 3 správního řádu, v němž se – stejně jako v citovaném ustanovení Listiny základních práv a svobod – uvádí, že právo na tlumočníka dopadá na situace, kdy účastník neovládá jazyk, jímž se vede *jednání*. To jsou úkony v rámci správního řízení, kdy účastník musí bezprostředně komunikovat se správním orgánem (zejména při ústním jednání), resp. v případech, kdy je třeba rychlá reakce, která ovlivní další postup v řízení – srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2025, č. j. 4 As 288/2024-88, body 38 a 39). Ve specifických případech se právo na tlumočníka uplatní i mimo správní řízení (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 82/2010-53). Toto právo nicméně nedopadá bez dalšího na jakýkoliv písemný styk správního orgánu s účastníkem (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 243/2016-35, v němž NSS vztáhl závěr stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, Pl. ÚS-st. 20/05, publ. pod č. 20/39 SbNU 487, vyslovený ve vztahu k překládání písemností soudu *mutatis mutandis* i na písemnosti správního orgánu).
18. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce po svém zajištění obdržel celkem tři standardizovaná poučení o procesních právech (č. l. 5, 6 a 10 správního spisu) ve vietnamštině (soud požádal správní orgán I. stupně o doplnění správního spisu o tato poučení v české jazykové verzi a založil je na č. l. 22, 23 a 24 soudního spisu). Konkrétně jde o listiny *práva osoby omezené na svobodě*, *poučení zajištěné osoby* a *poučení eskortované osoby*. Obsahují mj. poučení o právu na právní pomoc a o způsobu, jak se jí domoci, o právu na bezplatnou pomoc tlumočníka, právu znát důvod svého zajištění, o právu být informován o dalším předpokládaném postupu, o právu vyjádřit se k věci s tím, že není povinen vypovídat. Důvod žalobcova zajištění z nich není patrný a vzhledem k tomu, že je žalobce obdržel ještě před tím, než s ním bylo zahájeno správní řízení, ani informace o správním řízení. Následně byl žalobci doručen stejnopis oznámení o zahájení správního řízení v češtině (č. l. 23 správního spisu).
19. Žalobce má pravdu v tom, že mu toto usnesení nebylo bezprostředně přetlumočeno. To však není situace, v níž by žalobce – se zřetelem k právě citované judikatuře – měl právo na tlumočníka. Jedná se totiž o doručovanou písemnost a nikoli o *jednání* ve smyslu situace, v níž by žalobce musel se správním orgánem I. stupně komunikovat nebo na něco bezprostředně reagovat. Žalobce také nedodává, že teprve při převzetí oznámení o zahájení řízení formálně požádal o tlumočníka do vietnamštiny. Jakkoli jazyk standardizovaných procesních poučení nasvědčuje tomu, že tato potřeba mohla být správnímu orgánu Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

I. stupně patrná dříve, dokud nebylo s žalobcem zahájeno správní řízení, nebyl důvod tlumočnicka opatřovat. Poté, co žalobce o tlumočnicka požádal, správní orgán I. stupně ustanovil tlumočnicka a proběhl výslech (tedy v pořadí první úkon správního orgánu, který je *jednáním*, neboť při něm musel žalobce bezprostředně reagovat se zásadními důsledky pro dané řízení). Před zahájením vlastního výslechu obdržel žalobce další poučení a byl seznámen s tím, že důvodem sepsání protokolu je zjištění skutečného stavu věci v řízení o správním vyhoštění. Měl příležitost se za přítomnosti tlumočnicka úředních osob na cokoli zeptat, včetně otázek na důvod řízení (pokud mu vzhledem k okolnostem nebyl zřejmý) a možné důsledky vydaného rozhodnutí pro žalobce. Žalobce při výslechu k dotazu potvrdil, že si je vědom, že se na území ČR dopustil protiprávního jednání tím, že zde od 1. 10. 2022 pobýval neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a že mu za to hrozí postih. Byl též seznámen s tím, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bude muset ve stanovené lhůtě vycestovat a bude veden jako osoba, které nebude umožněn vstup na území ČR a všech členských států schengenského prostoru. Následně správní orgán I. stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí za přítomnosti tlumočnicka a vyjádřit se k nim (tedy v pořadí druhý úkon, který má povahu *jednání*).

20. Soud vnímá, že žalobce od svého zajištění (k němuž došlo 31. 10. 2025 ve 3:15 hodin) do okamžiku, kdy se setkal s tlumočnicka při výslechu zahájeném téhož dne v 11:00 hodin, mohl pociťovat určitý informační deficit. Ten byl způsoben specifiky správních řízení vedených se zajištěnými cizinci, neboť není možné zajistit každému cizinci tlumočnicka už od okamžiku jeho zajištění. Klíčové ovšem je, že jakýkoli případný informační deficit byl odstraněn nejpozději při zahájení výslechu. Tedy ještě předtím, než mohl žalobce ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně zvolit jakoukoli procesní strategii, případně učinit ve stavu nedostatku informací cokoli ve svůj neprospěch. Žalobce byl seznámen s tím, že důvodem sepsání protokolu je zjištění skutečného stavu věci v řízení o správním vyhoštění. Byl tak seznámen s tím, co je předmětem řízení a jaké rozhodnutí mu hrozí. Byl též poučen o právu nahlížet do spisu a právu požádat správní orgán o poskytnutí informací o řízení. Pokud v tomto okamžiku, kdy mu v tom jazyková bariéra nebránila, nevyužil svých práv a nepoložil žádné otázky o předmětu a důvodu řízení, jeho možných výsledcích, případně nepožádal o právní pomoc – a naopak za tohoto stavu souhlasil s konáním výslechu a vypovídal, nelze to přičítat správním orgánům. Žalobce sám pak při výslechu uvedl, že si je vědom, že v České republice pobýval od 1. 10. 2022 neoprávněně. Správní orgány by měly zajistit, aby účastník správních řízení předávaným informacím a poučením skutečně porozuměl, ovšem pokud žalobce za přítomnosti tlumočnicka opakovaně uváděl a podpisem stvrzoval, že poučením rozumí (str. 30 a 34 správního spisu), neměl správní orgán I. stupně důvod pochybovat o tom, že tomu tak je.
21. Lze shrnout, že správní orgán I. stupně zajistil žalobci přítomnost tlumočnicka pro ty úkony, které mají povahu *jednání* a pro které to § 16 odst. 3 správního řádu a navazující judikatura NSS vyžadují. Jeho právo na spravedlivý proces (čl. 36 Listiny základních práv a svobod), jehož součástí v širším smyslu je i právo na tlumočnicka (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), porušeno nebylo.
22. Nadto lze dodat, že i pokud by bylo namítané nepřetlumočení oznámení o zahájení řízení vadou, což soud neshledal, nemělo by vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak bylo výše uvedeno, žalobce byl před zahájením svého výslechu seznámen s tím, že důvodem výslechu je zjištění skutečností pro účely řízení o jeho správním vyhoštění, byl poučen o

svých procesních právech, před vydáním prvostupňového rozhodnutí měl za přítomnosti tlumočníka možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, včetně oznámení o zahájení řízení, přičemž soudu není zřejmé a žalobce ani v odvolání ani v žalobě nespécifikoval, jaká práva nemohl ve správním řízení (ani v rámci odvolacího řízení) z důvodu namítaného nepřetlumočení oznámení o zahájení řízení uplatnit a co by dle jeho názoru mělo přinést opakování úkonů (výslechu žalobce a seznámení se s podklady).

23. Žalobní bod je nedůvodný.

Správní orgány nepochybily, pokud ve svých rozhodnutích při odůvodnění délky doby vyhoštění nezasadily individuálně stanovenou dobu vyhoštění do kontextu své správní praxe

24. Žalobce dále namítá, že správní orgány stanovily délku doby vyhoštění nepřezkoumatelně. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že žalovaná neposkytla v odůvodnění napadeného rozhodnutí takový náhled do své správní praxe, z něhož by si žalobce mohl ověřit, že jemu stanovená doba vyhoštění z této praxe nevybočuje (§ 2 odst. 4 správního řádu).
25. Soud k tomu uvádí, že jakkoli § 2 odst. 4 správního řádu správním orgánům ukládá, aby při rozhodování zohledňovaly svou dosavadní rozhodovací praxi a nedůvodně z ní nevybočovaly, nelze z něj (jakož ani z jiných ustanovení správního řádu) dovodit, že by měly povinnost – natož bez toho, aby účastník řízení tuto otázku v jeho rámci uplatnil – uvádět do odůvodnění každého rozhodnutí takový přehled své dosavadní právní praxe, z něhož by si účastník mohl ověřit, že z ní nevybočily.
26. Judikatura správních soudů se k otázce vázanosti předchozí správní praxí vyjadřovala opakovaně, a to především v souvislosti s výší správních sankcí, resp. pokut. Délka doby vyhoštění není ze své povahy sankcí (jako nedílná součást rozhodnutí o správním vyhoštění má povahu preventivního opatření migračního práva), soud je nicméně přesvědčen, že na ni lze vztáhnout obecné judikaturní závěry vyslovené v souvislosti s ukládáním sankcí v kontextu zavedené správní praxe. Z judikatury NSS vyplývá, že správní orgán musí rozhodnutí o konkrétní výši uložené sankce především řádně a přezkoumatelně odůvodnit, a to tak že srozumitelně a jednoznačně formuluje logické kroky, které jej ke stanovení právě takové sankce vedly (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45). Odůvodnění nesmí připouštět rozumné pochybnosti o tom, že právě taková výše sankce odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23). Zavedená správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov.

rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Ads 22/2020-27).

27. Jak již bylo řečeno, tyto požadavky a závěry vyslovené v právě citované judikatuře NSS lze analogicky vztáhnout i na stanovení délky doby vyhoštění. V právě posuzované věci správní orgán I. stupně vysvětlil důvody, které jej vedly ke stanovení doby vyhoštění právě v trvání 2 let – na jedné straně zohlednil délku neoprávněného pobytu v délce přesahující 3 roky, na druhé straně to, že žalobce předložil svůj cestovní pas a hodlá odcestovat do Vietnamu. Jeho úvahy následně podstatně doplnila žalovaná, která zdůraznila, že ve prospěch žalobce hovoří jeho spolupráce se správními orgány a dosavadní zchovalost, v jeho neprospěch naopak závažnost jeho jednání, skutečnost, že je musely odhalit správní orgány a porušení dalších zákonných povinností cizince. Takovouto úvahu má soud za přezkoumatelnou, dostatečně komplexní a vysvětlující, proč byla v žalobcově individuálním případě uložena právě taková doba vyhoštění. V návaznosti na citovanou judikaturu nemá soud za to, že by bylo povinností žalované zasazovat rozhodnutí o době vyhoštění do kontextu vlastní správní praxe. Tím spíše pokud žalobce ani v podaném odvolání nenamítal, že by dvouletá doba vyhoštění představovala exces ze zavedené správní praxe.
28. Žalobní bod není nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Žalobní námitky nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Pro soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2026

Lenka Oulíková v.r.
soudkyně